

บทความออนไลน์

รวีศ หาญอุตสาหะ “ผมตัดสินใจรีแบรนด์ศรีจันทร์ จากการอ่านหนังสือ”

รวีศ หาญอุตสาหะ ชื่อที่หลายคนรู้จักในฐานะผู้บริหารที่ลุกขึ้นมารีแบรนด์เครื่องสำอางศรีจันทร์จนประสบความสำเร็จ หรือในฐานะของเจ้าของเพจ *Mission to the Moon* ที่มีผู้ติดตามกว่า 200,000 คน แต่ไม่ว่าในมุมไหน เชื่อหรือไม่ว่าสิ่งที่เขาคิดและตัดสินใจทำล้วนได้แรงบันดาลใจจากการอ่านหนังสือ THE STANDARD POP ชวน รวีศ หาญอุตสาหะ มานั่งคุยในฐานะนักอ่านตัวยงที่มีหนังสือเป็นจุดเปลี่ยนในการตัดสินใจ รวมทั้งเผยแพร่นิสัยรักการอ่านไปยังครอบครัวและคนใกล้ตัวอีกด้วย

คุณเริ่มรักการอ่านตั้งแต่เมื่อไร

เด็ก ๆ ชอบอ่านหนังสือครับ แต่เพิ่งกลับมาอ่านจริง ๆ จัง ๆ ตอนเปลี่ยนสายงาน เพราะว่างานที่ทำอยู่ทุกวันนี้ไม่ได้ตรงกับที่เรียนมา ผมเรียนวิศวกรรม แต่ต้องมาทำงานมาร์เก็ตติ้ง เลยต้องหาความรู้เพิ่มเติม ก็เลยอ่าน

สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ ARIT NPRU

หนังสืออย่างจริงจังตั้งแต่ตอนนั้น แม้ว่าตอนนั้นจะมีวิธีหาความรู้หลายทาง ซึ่งทางที่ดีที่สุดคือการไปเรียนหรือเทคคอร์สเป็นเรื่องเป็นราว แต่ผมเลือกอ่านหนังสือเพราะรู้ว่ามันเป็นวิธีการเรียนรู้ที่ผมชอบ เพราะอ่านแล้วเกิด ได้ขีดเขียน สัมผัส และเชื่อว่าการอ่านหนังสือมันช่วยสอนเรื่องที่เราอยากรู้ได้จริง ๆ

หลังจากนั้นแม้จะรู้ตัวว่างานยุ่งมาก แต่การอ่านหนังสือมันสามารถทำตอนไหนก็ได้ หยุดเมื่อไรก็ได้ และจะกลับมาอ่านเมื่อไรก็ได้ ก็เลยกลายเป็นคนติดการอ่านหนังสือไปโดยปริยาย เพราะอ่านแล้วรู้สึกสงบ ยิ่งอ่านเรายังค้นพบว่ามันยังมีหนังสือที่น่าสนใจอยู่อีกมาก เลยค่อย ๆ อ่านจากเรื่องที่มันเกี่ยวข้องกันกับความสนใจของเราตอนนี้

จากจุดเริ่มต้นที่อ่านหนังสือเพื่อหาความรู้ในการทำงาน มันขยับขยายไปเป็นหนังสือหมวดอื่น ๆ ได้อย่างไร

จากช่วงที่อ่านเอาความรู้ด้านมาร์เก็ตติ้งจริงจัง ๆ พออ่านไปเรื่อย ๆ เลยค้นพบว่า มาร์เก็ตติ้งเกี่ยวข้องกับจิตวิทยาของมนุษย์ ก็เลยเริ่มอ่านหนังสือหมวดจิตวิทยามาเรื่อย ๆ พออ่านแล้ว เฮ้ย มันสนุกจริง ๆ นอกจาก 2 เรื่องนี้แล้ว ผมก็พยายามหาอ่านเรื่องที่ผมสนใจขึ้น อย่างเช่น วิธีการทำรีเสิร์ชที่เกี่ยวข้องกับคน เขาทำกันอย่างไร แต่ก็ได้หยุดแค่นั้นละครับ หนังสือนิยายก็อ่าน เพราะมันทำให้รู้สึกดีทุกครั้ง นิยายมันไม่สามารถเขียนไปเรื่อย ๆ ได้ แต่ต้องคิดโครงเรื่องให้เสร็จก่อนทั้งหมดถึงจะเริ่มลงมือเขียน มันเลยทำให้เราทิ้งไว้ว่า โครงเรื่องที่มันซับซ้อนขนาดนี้ คิดได้อย่างไร อีกอย่างนิยายที่ดีมันจะทำให้เราได้จินตนาการถึงภาพจากตัวอักษรได้ ซึ่งสิ่งนี้ไม่ใช่ทุกเล่มที่ทำได้ ทุกครั้งที่ได้อ่านนิยายที่เจ๋ง ๆ เลยทำให้รู้สึกว้าว เฮ้ย มันเก่งวะที่ทำให้เรานึกภาพออก

พออ่านไปเรื่อย ๆ มันยิ่งทำให้ผมชอบศาสตร์ในการเขียนและอยากเขียน ก็เลยเริ่มหาหนังสือที่เขาว่ากันว่าวิธีการเขียนดี ตอนนั้นมีคนแนะนำหนังสือของ Dave Trott ซึ่งปัจจุบันก็ยังเป็นนักเขียนเกี่ยวกับธุรกิจที่ชอบที่สุดอยู่ มาลองอ่านดู เพราะวิธีการใช้ศัพท์ของเขาดีมาก มันทำให้ผมอยากเขียนหนังสือบ้าง จนในที่สุดตอนนั้นก็มียุคหนังสือเล่มแรกเป็นของตัวเอง

นอกจากหนังสือของ Dave Trott แล้วยังมีหนังสือเล่มไหนที่ส่งผลต่อความคิด พฤติกรรม หรือการตัดสินใจ
ของคุณอีกบ้าง

เล่มหนึ่งที่จำได้และส่งผลถึงการเปลี่ยนแปลงใหญ่ ๆ มากในหน้าที่การงานก็คือหนังสือเรื่อง *What I wish I knew when I was 20* หรือที่แปลเป็นภาษาไทยคือ *น่าจะรู้อย่างนี้ตั้งแต่ตอนอายุ 20* คนเขียนชื่อ Tina Seelig

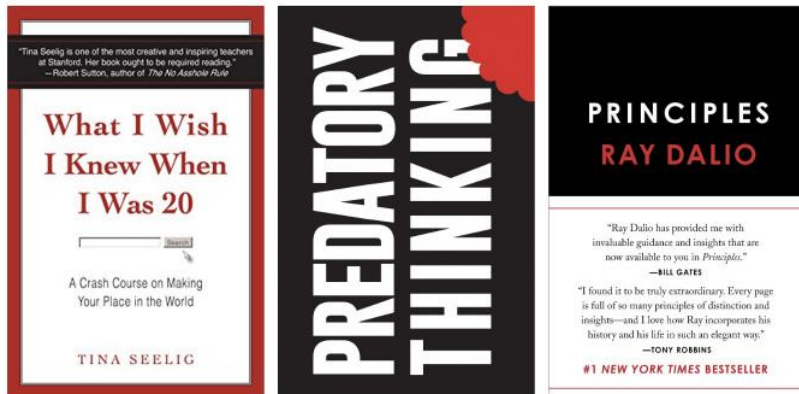

ซึ่งเป็นอาจารย์อยู่ที่สแตนฟอร์ด หนังสือเล่มนี้ทำให้ผมกล้ารีแบรนด์ศรีจันทร์ เพราะทั้งหมดทั้งมวล สิ่งที่ได้จากหนังสือเล่มนี้คือ ความผิดพลาดที่เกิดขึ้นทั้งหมด มันน่ากลัวน้อยกว่าความเสียหายที่เราไม่ได้ทำอย่างนั้น ถ้าเวลาผ่านไป แล้ว เพราะชีวิตคนเรามันไม่ได้ยาวมาก หนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือที่พูดได้ดี วิธีการเล่าก็ดี มันเลยทำให้เรากล้ารีแบรนด์ศรีจันทร์ ไม่ใช่สิ ต้องบอกว่าแม้แต่กล้าคิดที่จะรีแบรนด์ เพราะสำหรับผมมันคือก้าวที่ยิ่งใหญ่และน่ากลัว หนังสือมันช่วยให้เรามีพลังที่จะคิดต่อว่า ถ้ามันผิดพลาดขึ้นมา มันไม่ได้เสียหายมากมายอย่างที่กลัว หนังสือเล่มนี้คือจุดเริ่มต้น

อีกเล่มหนึ่งที่ชอบมากก็ยังเป็นของ Dave Trott คือ *Predatory Thinking* เกิดเป็นกระต่าย ต้องคิดให้ได้ อย่างหมาป่า เล่มนี้คือเล่มที่ทำให้ผมรู้ว่า เวลาที่จะอธิบายอะไรให้คนฟังหรือจะพูดอะไร วิธีการพูดสำคัญไม่แพ้เรื่องที่จะพูดเลย อย่างที่บอกไปตอนต้นว่า Dave Trott เป็นคนที่เขียนหนังสือเก่ง เขาเขียนเรื่องสั้นมากๆ แต่ทรงพลัง แม้แต่ย่อหน้า จุดพลุสตอป หรือการใช้ตัวอักษรเล็กใหญ่ หลายอันมันไม่ได้ถูกตามหลักไวยากรณ์ แต่ทุกสิ่งที่เขาเขียนออกมามันพิสูจน์แล้วว่าวิธีการเขียนมันสำคัญ ทั้ง ๆ ที่มันเป็นเรื่องธุรกิจ แต่ถ้าเขียนด้วยวิธีอื่นมันไม่มีทางสนุกได้ขนาดนี้ หนังสือเล่มนี้มันส่งผลกับผมในแง่ที่ว่าเวลาทำงาน จะพยายามสโคปเรื่องที่จะพูดให้เหลือแค่ไม่กี่เรื่อง แล้วทุกเรื่องที่จะพูดต้องสรุปในตัวมันเอง อย่างน้อยถ้าคุยกับใครสักคนแล้วเขาเดินจากไปเราต้องมั่นใจได้ว่าเขาเข้าใจตรงกัน นี่กลายเป็นจุดประสงค์ของการพูดทุกครั้งเวลาทำงาน ซึ่งเรียกได้ว่าเปลี่ยนวิธีการทำงานของผมไปเยอะเหมือนกัน ตั้งแต่วิธีการเขียนอีเมลจนถึงการประชุม เรียกว่าเป็นพื้นฐานของการสื่อสารอย่างหนึ่งที่เราได้มาจนถึงทุกวันนี้

เล่มที่ 3 คือ *Principles* ซึ่งเพิ่งได้อ่านเมื่อไม่นานมานี้ หนังสือเล่มนี้เป็นเล่มที่หนามาก เป็นเล่มที่ใช้พลังในการอ่านมากที่สุด และเป็นเล่มที่เขียนรีวิไว้ยาวสุด ๆ ราว 30 กว่าหน้า ต้องบอกว่า *Principles* เป็นหนังสือที่คุณภาพคับแก้วจริง ๆ ว่าด้วยแนวคิดของผู้ชายคนหนึ่งที่น่าอัศจรรย์มากจริงๆ ซึ่งคือผู้ก่อตั้งเทรด์ฟันด์ที่ใหญ่ที่สุดในโลก แล้วเขากลับมาบอกเรื่องในชีวิตเขาว่า ขณะที่เขาทำเรื่องนี้เขาคิดอะไรอยู่ แล้วเอามารวบรวมเหมือนไดอะรี่ชีวิตเขา แต่เป็นไดอะรี่ที่ละเอียดมากราวกับว่ามันถูกบันทึกโดยหุ่นยนต์ เขาเล่าว่าสิ่งที่เขาทำหรือเห็นคนอื่นทำ เขาเหล่านั้นใช้หลักการทำอะไรในการทำเรื่องนั้นๆ เขาทำนายการล่มสลายของเศรษฐกิจได้อย่างไร ทำไมเขาถึงสามารถบริหารจัดการกองทุนที่ใหญ่ที่สุดในโลกได้ เขาคิดอย่างไรตอนที่เขาเลือกพนักงาน การคิดแบบนี้ถูกหรือผิดอย่างไรแล้วส่งผลอย่างไรบ้าง มันเจ๋งมาก ผมยังไม่เจอหนังสือประวัติของคนเล่มไหนที่ดีเท่าหนังสือเล่มนี้

นอกจากนั้นแล้วหนังสือยังทำให้คุณลุกขึ้นมาทำพอดแคสต์ *Mission to the Moon* จนเป็นที่รู้จัก

มันเกิดจากความเชื่ออย่างหนึ่งที่คุณคิดว่า ทุกวันนี้เราอาจเรียนรู้ไม่เร็วพอ และบางครั้งก็อาจพัฒนาตัวเองช้าเกินไป ผมเชื่ออย่างนี้ เลยมาถามตัวเองว่าจะทำอะไรให้ได้อะไรใหม่ ๆ ในทุกวัน เลยสัญญากับตัวเองว่าจะต้องมีเรื่องใหม่ ๆ ไปเล่าให้คนอื่นฟังทุกวัน มันเริ่มจากการเล่าให้คนที่ทำงานฟังก่อนเป็น Knowledge Sharing ที่เป็นเรื่องอะไรก็ได้ พอทำไปก็รู้สึกว่ามันสามารถต่อยอดให้ดีขึ้นไปกว่าเดิมได้ด้วยวิธีการที่เล่าออกมาให้เป็นเรื่องเป็นราวจริง ๆ อย่างการทำพอดแคสต์ ทุกอย่างมันเริ่มจากการที่เราอยากอัปเดตตัวเองตลอดเวลา ที่นี้พอมีสัญญาว่าจะต้องมาอัปเดตพอดแคสต์ เลยต้องหาเรื่องที่จะต้องมาอัปเดตให้ได้ มันเลยทำให้ได้อ่านหนังสือเยอะขึ้น ส่วนใหญ่เป็นหนังสือที่สนใจและต้องการใช้ประโยชน์จากมัน เช่น ตอนนี่สิ่งที่ต้องการใช้เยอะที่สุดคือเรื่องการบริหารคน ฉะนั้นถ้าฟัง *Mission to the Moon* ก็จะมีเรื่องคนเยอะมาก ตั้งแต่การบริหารจัดการลักษณะขององค์กร จนกระทั่งเราจะเลี้ยงลูกอย่างไร มันมีทุกเรื่องที่เกี่ยวข้องกับคน เพราะผมเชื่อว่าไม่ว่าธุรกิจไหนก็ตามจะผ่านความเปลี่ยนแปลงช่วงนี้ไปได้มันไม่ใช่อาศัยเทคโนโลยีเสียทีเดียว แต่ความคิดของคนในองค์กรต่างหากที่เป็นเรื่องสำคัญ หนังสือที่เลือกอ่านก็เลยเป็นเรื่องแถว ๆ นี้ แต่เทคโนโลยีก็ไม่ใช่ไม่สำคัญ โดยส่วนตัวแม้จะเรียนวิศวกรรมมา แต่ผมเป็นเด็กวิศวกรรมที่นอกจากเรียนหนังสือไม่เก่งแล้ว ถ้าจัดกลุ่มกัน ผมก็จะเป็นกลุ่มโลว์เทคที่สุด ก็เลยรู้สึกว่าพอจะปล่อยให้ตัวเองโลว์เทคแบบนี้ต่อไปไม่ได้ เราอาจเขียนโค้ดอะไรไม่เป็น แต่เราต้องอ่านให้รู้เรื่องจนไปคุยกับพวกที่เขียนโค้ดได้ ผมเชื่อว่าเทคโนโลยีเป็นเรื่องที่ต้องอ่านบ่อย ๆ เพราะสิ่งที่อ่านไปเมื่อ 6 เดือนที่แล้วมันอาจจะไม่ใช่ข้อมูลที่ถูกต้องของวันนี้แล้วก็ได้

นอกจากตัวเองแล้ว คุณยังสร้างนิสัยรักการอ่านให้กับคนในครอบครัวด้วย

ลูกคนโตของผมอ่านหนังสือเยอะมาก เผลอ ๆ อ่านเยอะกว่าผมเสียอีก ต้องเล่าให้ฟังว่าห้องสมุดของผมกับห้องของลูกอยู่ติดกัน นอกจากผมมีหนังสือปกดีแล้ว ผมยังสะสมหนังสือเก่าด้วย ที่ประหลาดใจคือ อยู่ๆ ผมก็เจอบทละครโบราณหน้าเท่าสมุดหน้าเหลืองที่สะสมไว้อยู่ในห้องนอนลูก เขาอ่านอยู่ คือเขาไปหยิบมาจากตู้ ตอนแรกเขาก็กลัวโดนดุ แต่บอกเขาไปว่าแค่สงสัย เพราะพ่อเองซื้อมาพอยังไม่ได้อ่านเลยด้วยซ้ำ ปรากฏว่าเขาอ่านแล้วสนุกดี ชอบด้วย เอาจริง ๆ คือเขาอ่านหนังสือแทบทั้งวัน อ่านเยอะ อ่านเร็ว แล้วก็สั่งซื้อหนังสือเองจนทุกวันนี้ หนังสือเขากับหนังสือผมเยอะพอ ๆ กันแล้ว (หัวเราะ) มันเลยส่งผลให้เขาเป็นคนเขียนหนังสือดีด้วย เพราะคนที่อ่านหนังสือเยอะส่วนใหญ่ทักษะการเขียนก็จะมาคู่กัน

หรือแม้แต่ในบริษัท คุณก็ยังสอดแทรกวัฒนธรรมการอ่านให้กับพนักงาน

ที่ศรีจันทร์จะมีสวัสดิการให้พนักงานซื้อหนังสือได้เดือนละเล่มต่อคน จะเป็นประเภทไหนก็ได้ มันเริ่มมาจากผมได้ความรู้จากการอ่านหนังสือเยอะมาก หลายอย่างที่ทำทุกวันนี้มีผลมาจากหนังสืออย่างเต็มที่ แม้แต่เทรนนิ่งคอร์สให้พนักงานในบริษัทก็มาจากการอ่านหนังสือทั้งนั้น ฉะนั้นก็อยากให้ทุกคนรักการอ่าน แต่จะไปบังคับให้ทุกคนอ่านหนังสือแบบเดียวกับที่เราชอบก็กระไรอยู่ แต่ปกติถ้าชอบหนังสือเล่มไหนมากๆ ก็ซื้อแจกอยู่แล้ว มันเลยเป็นความคิดที่ว่า ถ้าอยากให้เขารักการอ่านก็ต้องสนับสนุนให้เขามีหนังสืออยู่ที่บ้านเยอะๆ และเริ่มต้นจากหนังสือแนวที่ตัวเองชอบก่อนก็ได้ เพราะเราไม่มีทางที่จะอ่านหนังสือที่ตัวเองไม่ชอบ ก็เลยให้ทุกคนเริ่มจากตรงนั้น

นอกจากนั้นแล้วนานๆ ครั้งเราก็จะมีการจัด Book Club ขึ้นในบริษัท หนังสือเล่มไหนที่เราสามารถรู้สึกว่ามันเจ๋งจริง ๆ ก็อยากให้ทุกคนได้อ่านแล้วมาแชร์โอเคเดียวกันก็เลยจัดเป็น session ให้ทุกคนได้มีโอกาสคุยกันถึงหนังสือเล่มนี้ว่าแต่ละคนได้อะไรจากหนังสือเล่มนี้บ้าง แล้วก็ไม่น่าเชื่อนะ การให้สวัสดิการพนักงานไปซื้อหนังสือ ถ้าเทียบกับสวัสดิการอื่น ๆ มันเป็นเรื่องที่ใช้เงินน้อยมาก แต่หลังจากสำรวจมาแล้วเป็นสวัสดิการที่พนักงานชอบที่สุด ผมก็ไม่ได้ถามเขาต่อเหมือนกันว่าทำไม แต่คงเป็นเพราะเราอยากให้ แล้วเชื่อว่ามันเป็นสิ่งที่มีประโยชน์จริง ๆ ผมรู้สึกว่าการที่บริษัทพยายามจะบอกว่าตัวเองเป็น Learning Company มันถูกจุดประกายด้วยเรื่องนี้ว่า อย่างน้อยที่สุดเราก็สนับสนุนให้คุณพยายามเรียนรู้ในสิ่งที่คุณสนใจด้วย

ใครๆ ต่างพูดว่าทุกวันนี้ธุรกิจหนังสือเป็นสิ่งที่ยากลำบาก ในฐานะที่คุณเป็นนักธุรกิจ คุณมองปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นนี้อย่างไร

โดยส่วนตัวผมเข้าใจเลยว่าสื่อแบบใหม่มันง่ายและทำให้คนติดกว่าเยอะ ผมเพิ่งพูดเรื่องนี้กับแฟนว่า สังเกตไหมเวลาเราทำงานเหนื่อย ๆ แล้วกลับบ้านเราจะอ่านหนังสือไม่ไหว ต่อให้เป็นนิยายที่ชอบ แต่เราเล่นมือถือได้ วันนั้นเลยได้ซื้อสังเกตว่าโซเชียลมีเดียลักษณะมันเล่นง่ายกว่าจริง ๆ อันนี้ต้องยอมรับ โดยส่วนตัวผมก็ยังไม่มี

สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ ARIT NPRU

คำตอบเหมือนกันว่าธุรกิจหนังสือควรจะทำอย่างไรต่อไป ใจหายทุกครั้งที่เกิดความเปลี่ยนแปลงขึ้น แต่ผมเชื่อจริง ๆ ว่าหนังสือจะยังอยู่ได้อีกนาน เพราะเอาจริง ๆ คอนเทนต์ที่มีสาระมาก ๆ เราไม่อ่านบนโซเชียลมีเดียหรอก มันยาวเกินไป ถ้าเราต้องการอะไรที่ลึกจริง ๆ หนังสือจะเป็นทางเลือกที่ดีที่สุด เราไม่มีทางนั่งจ้องหน้าจอมือถือเพื่ออ่านบทความ 100 หน้า ฉะนั้นผมยังเชื่อว่าหนังสือคือเครื่องมือที่ดีที่สุดอย่างหนึ่งในการหาความรู้ลึก ๆ จริง ๆ

อีกประเด็นหนึ่งคือ ผมพยายามชวนคนรอบข้างคิดว่า หนังสือเล่มหนึ่งกว่านักเขียนจะเขียนมาได้เขาใช้พลังงานเยอะมาก เราใช้เงินไม่ก็ร้อยบาทซื้อสิ่งที่ดีที่สุดในที่ที่เรามองเขาคิดได้ออกมาในรูปแบบหนังสือ ฉะนั้นมันคุ้มมากที่เราใช้เวลากับมัน

ในด้านธุรกิจผมเชื่อหนังสือมันจะยังอยู่ไปได้ เพราะคนกลุ่มนี้แมสปอที่จะประสงค์ให้ธุรกิจนี้ยังอยู่ต่อไปอีกนาน แม้ว่าตอนที่ผมตายก็เชื่อว่ามีหนังสือเป็นเล่ม ๆ อ่านอยู่ เพราะฟอร์มการเขียนออกมา 200-300 หน้า มันไม่มีทางเหมือนกับการเสพคอนเทนต์บนโซเชียลมีเดียอย่างสิ้นเชิง ต่อให้เราเอาหนังสือเล่มนั้นมาสรุปเป็นบทสั้น ๆ ก็ไม่มีทางเหมือนกัน อีกอย่างคือผมรู้สึกว่าการอ่านหนังสือมันคือเวลาที่เราสงบและได้ใช้เวลากับตัวเองจริง ๆ ได้นั่งตกผลึก ยิ่งอายุเยอะขึ้นจะยิ่งเข้าใจเวลาเหล่านี้คือเวลาที่มีค่า และเราจะโหยหาเวลาแบบนี้ ซึ่งการอ่านให้สิ่งนี้กับเรา

ที่มา <https://thestandard.co/rawit-hanutsaha-book-behind-srichand-rebranding/>

